

ADMIRÁL

WILLIAM H. McRAVEN

NÁMOŘNÍ PŘÍBĚHY

Moje služba ve speciálních operacích

OMNIBOOKS

This edition published by arrangement with Grand Central Publishing,
New York, New York, USA. All rights reserved.

Copyright © 2019 by William H. McRaven

Translation © Daniel Dominik, 2022

ISBN 978-80-88274-78-0

ADMIRÁL
WILLIAM H. McRAVEN
NÁMOŘNÍ PŘÍBĚHY

Moje služba ve speciálních operacích

Námořní příběhy

Příběhy o velkých dobrodružstvích vyprávěné námořníky, kteří se vrací domů z dlouhých cest; obvykle se povídají nad lahví rumu dobrým přátelům a s dobrými úmysly.

A když jsem uslyšel hlas Pána, jak říká: „Koho mám poslat a kdo bude za nás bojovat?“ A já řekl: „Tady jsem. Pošli mne!“

Izaiáš 6:8

Tuto knihu věnuji mužům a ženám z komunity speciálních operací, kteří řekli: „Pošli mne!“ a kteří toho při obraně tohoto národa tolik obětovali. Bylo největší ctí mého života s vámi sloužit.

Život je odvážné dobrodružství nebo nic.

Helen Kellerová

Autorova poznámka

Události v této knize jsou vyličený tak, jak si je pamatuji. Jakékoliv nepřesnosti v příbězích jsou důsledkem uplynulého času nebo mého postupujícího věku. I když jsem v rozhovorech použil určitou literární licenci, jsem přesvědčen, že popsané rozhovory přesně zachycují ducha okamžiku. Navíc jsem na žádost jednotlivců nebo proto, že jsem nebyl schopen dotyčnou osobu kontaktovat, změnil některá jména z obav o narušení soukromí.

Kapitola jedna

Fontainebleau, Francie

1960

Pootevřel jsem litačky jen na škvírku a nakoukl do velké kouřem zaplněné místnosti. Jean Claude, vysoký mladý francouzský barman, běhal od stolu ke stolu a od amerických důstojníků, kteří v pátek večer klub zaplnili, přijímal objednávky nápojů. Dveřmi jsem se po čtyřech přesunul na místo hned za bar. Zde jsem byl schovaný, ale přesto jsem viděl po celé místnosti.

Americký důstojnický klub, který stál v centru francouzského Fontainebleau, byla třípodlažní stavba postavená ve francouzském provinčním stylu se zdobnými římsami, točitými schodišti, malým klecovým výtahem a velkými olejomalbami Napoleona, Ludvíka XVI. a nesčetných bitevních scén.

Pro mne, jako pětileté dítě, byl klub neobyčejným místem. Byla tam zábradlí, po kterých se dalo sjíždět dolů, skříně, kam se dalo schovat,

a chodby, kterými se dalo běhat. Volně jsem se jimi procházel a s fiktivním mečem v ruce bojoval s piráty a Prusy, nacisty a Rusy.

S využitím skrytých průchodů uvnitř budovy jsem se mohl naprosto nepozorovaně přesouvat z kuchyně do baru. Kuchyňský výtah, který propojoval kuchyni s druhým a třetím podlažím, mi sloužil jako způsob, jak proklouznout kolem obsluhy a svých dvou sester, (které měly za úkol chránit mě před problémy – mohl bych dodat, že jen zřídka úspěšně), svých rodičů a některých dalších důstojníků, kteří věděli, že se plížím chodbami bez dozoru.

I když to byl americký klub, byli v něm vítáni důstojníci ze všech spojeneckých států. Impozantní ve svých uniformách dávali najevo pýchu a sebevědomí typické pro vítěze druhé světové války.

Bylo téměř patnáct let od konce války, ale Francie se stále rekonstruovala a Evropané vzhlíželi k Severoatlantické alianci (NATO), že je bude chránit před Sověty. Vojenskou složkou NATO bylo Nejvyšší velitelství spojeneckých sil v Evropě (SHAPE), ke kterému byl přidělen můj otec, a proto jsme žili ve Francii.

Když jsem se přesunul na druhou stranu baru, Jean Claude mě odhalil a vrhl na mne pohled, který jsem viděl už stokrát předtím. *Vidím tě*, říkal ten pohled, ale vždy k tomu přidal mrknutí. Jako každý muž, který zestárl, oceňoval neplechu v srdci mladého chlapce a cítil jsem, že touží být znovu tím chlapcem. Považoval jsem Jean Clauda za svého ochránce, strážce svých tajemství, Watsona mého Holmese.

Na druhé straně místnosti seděl u oválného stolu můj otec s třemi dalšími muži. Všichni na sobě měli uniformy důstojníků letectva, světle modrou košili, tmavou, u krku lehce uvolněnou vázanku, a tmavě modrý kabát se stříbrnými křídélky na hrudi.

S tátou tam byli „Easy Ed“ Taylor, „Wild Bill“ Wildman, a „Gentleman“ Rod Gunther, všichni plukovníci, všichni stíhací piloti.

Ed Taylor s oběma zvednutýma rukama odrážel jednou rukou a pak druhou útoky německého messerschmittu, ze rtů mu volně visela cigareta a ve vyprávění se odmlčel, jen aby upil ze sklenky skotské whisky. Ed byl jedním z pionýrů létání s proudovými letouny a v jednu dobu byl nejrychlejším letcem na světě. Byl Hemingwayem s citem pro drama, láskou pro dobrou whisky a potřebou vyplnit každou minutu života něčím vzrušujícím. Stíhací pilot ve druhé světové válce a v Koreji pak půjde do

Vietnamu a zakončí kariéru jako veterán tří válek. Hodně pil, kouřil camelky bez filtru, miloval boj a zdálo se, že se dobře baví s každým člověkem, s nímž se kdy setkal.

Doma na zdi měl fotografie, na nichž je s prezidenty Franklinem Delano Rooseveltem, Trumanem a Eisenhowerem, generály Douglasem MacArthurem a Georgem Pattonem, baseballovými hráči Mickeym Mantlem a Rogerem Marisem, králi a princí, tyrany a despoty a každým obyčejným vojákem, se kterým kdy sloužil. Každý obrázek měl svůj příběh.

Ed měl za manželku Cordelii nebo Cordie, jak jí všichni říkali. Jižanská dívka z Texasu, která sloužila jako prezidentka klubu manželek a vždy měla na starost dětské hry a společenské akce dospělých, měla Cordie ráda večírky stejně tak jako Ed, a jejich manželství, které trvalo padesát let, bylo neustálým soupeřením mezi jeho nadšením pro boj a potřebou domácí normálnosti. Vždy to vyhrál boj.

Bill Wildman sloužil během války také na evropském bojišti, ale jako zbytek mužů teď válčil od stolu v SHAPE. Bill byl ženatý s Ann, která byla všemi oblíbenou manželkou. Ann byla nejhezčí ženou ve Francii – drobná, ladných tvarů, chytrá byla ústřední postavou každého večírku.

Rod Gunther byl předčasně zšedivělý jižanský gentleman hovořící pomalým milým přízvukem a měl schopnost, že se všichni kolem něj cítili nějak zvláštní. Jeho žena Sadie a jejich tři dívky byly jako část naší rodiny. Miloval jsem jejich nejmladší dceru Judy a myslel jsem si, že ona mě taky, dokud jsem jí omylem nedal do klobouku petardu určenou pro mou sestru Nan. Poté z našeho vztahu romantika nějak vyprchala.

Ed Taylor dokončil svůj příběh s jednou rukou, která strmě padala na desku stolu, a všichni muži se rozřehtali, i když jsem věděl, že ten příběh už někdy slyšeli. Můj otec potáhl z cigarety, uhasil ji v popelníku a čekal na další příběh.

Mezi muži u stolu byl můj otec ten nejměřenější, i když to o něm moc nevypovídalo. Můj táta miloval vyprávění příběhů stejně jako ti ostatní. Byl obdařený pěkným vzhledem filmové hvězdy, jak ženy mé mámě často říkaly (i když jsem nikdy nedokázal říct, jak ten kompliment brala).

Měl vlasy černé jako uhlí, které si každé ráno dobarvoval trochou krému, výrazný nos, malý důlek na bradě, a ocelově modré oči, které mrkaly, když se usmíval - a usmíval se často.

S metrem osmdesát byl vysoký, ale ne dominující. V mládí byl pozoruhodný sportovec. Na Murrayho státní pedagogické fakultě v Kentucky dostával ceny za fotbal, baseball, basketbal a přespolní běh. Vysokou školou prošel za hraní hazardních her na mississippských říčních lodích, učením „starých dam“ tenisu a závoděním s kentuckými plnokrevníky - muž proti zvířeti. Na tu dobu byl výjimečně ry-chlý - sto yardů běhal za 9,8 vteřiny, Při své rychlosti dokázal v krátkém sprintu (šedesát yardů) většinu koní porazit a často vyhrál na místních trenérech pár babek, aby se předvedl.

Po univerzitě hrál dva roky profesionálně fotbal za Cleveland Rams a v jednom propagačním šotu vyzdvihujícím nového zadáka Murrayské státní univerzity měli Rams fotografii táty, jak vyráží ze startovní čáry a pronásleduje ho jezdec na koni. Později se mi svěřil, že ten závod prohrál, ale „jen o prsa“.

Fotbal bylo „výnosné“ zaměstnání. Táta dostával 120 dolarů za zápas a s odměnami za reklamy na kukuřičné vločky v rádiu si přišel na skoro 130 dolarů týdně. Ale jak narůstala možnost hrozby války v Evropě, fotbalu nechal a jel do Kalifornie, aby se přihlásil k armádnímu letectvu.

Když jsem se ho o roky později zeptal, proč se do armády přihlásil, řekl, že jako kluk sledoval vojáky, jak pochodují ulicemi jeho rodného města Marston v Missouri a nasedají na vlak, který směřoval do francouzských zákopů. Jeho otec, vojenský lékař, byl jedním z nich. Už tehdy věděl, že chce být vojákem.

Po absolvování letecké důstojnické školy na Brooke Fields v texaském San Antoniu dostal rozkaz hlásit se u 309. stíhací letky 8. letecké armády. 309. letka byla součástí prvního amerického kontingentu, který měl být vyslán do Spojeného království. V té době Američané stále pracovali na konstrukci stíhačky, která by mohla ve vzdušném souboji soupeřit s německým messerschmittem. Když táta přijel do Anglie, dostal s ostatními piloty 309. letky britské Spitfiry.

„Spity“ vybavené silnými motory Rolls Royce a novými zbraněmi, elegantní a aerodynamické, byly dost dobré na to, aby se mohly Němcům postavit. Táta létal během války se Spitfiry a pokračoval v kampaních v severní Africe, na Sicílii, v Salernu a nakonec dokonce i při invazi v Normandii.

Během války si připsal dva potvrzené sestřely, ale v roce 1943 byl sám sestřelený nad Francií. Příběh o jeho útěku a úniku z Francie zpět do Anglie se během našeho pobytu ve Francii mnohokrát vyprávěl. Ovšem nemluvil o něm otec, který se o své službě za války zmiňoval jen zřídka, ale bojovníci francouzského hnutí odporu, kteří mu pomohli dostat se ze zajetí na svobodu a nyní žili nedaleko na předměstí Paříže.

Za barem se náhle objevil Jean Claude, sáhl po sklenici, nalil do ní z poloviny Coca Colu a pak přidal velkou dávku třesňové šťávy. Roy Rogers, řekl, když mi nápoj podával. Věděl, že tomu nemá říkat Shirley Templeová. Seděl jsem se zkříženýma nohama za barem, když připravoval další nápoje, a pak vyšel, aby je naservíroval hostům. Brzy dorazila má matka a ostatní manželky.

Pro všechny manželky té éry platilo, že nepřišly do klubu, pokud nebyly oblečeny v módních šatech, s vlasy perfektně naondulovanými, bez jediného uvolněného pramínku vlasů. Každé koktejlky odhalovaly právě tolik linie krku a nohy, aby byly kultivované, ale ne okázalé. S cigaretou v jedné ruce a s nápojem v druhé zaujaly místo u svých mužů. Ale i když to byly „manželky“ nebyly v té skupině žádnými upejpavými stydlivkami. Byly to ženy provdané za dobrodruhy, stíhací piloty. Věděly, do čeho jdou, když řekly „ano“. I přes těžké časy, které měly přijít (a že jich bude hodně), všechna manželství přežila, dokud je nerozdělila smrt.

Jakmile se dámy usadily, Jean Claude zamířil ke stolu, aby přijal další objednávky nápojů. Když se sklonil, aby přijal objednávku, viděl jsem, jak kývl hlavou mým směrem.

Zrádce.

Moje matka se otočila, usmála se, a pokývnutím mě přivolala ke stolu.

Položil jsem Roy Rogerse, běžel ke stolu a skočil matce do klína. Pevně mě objala a políbila na tvář. Kolem mámy se vždy šířila jemná vůně parfému a chladivého krému. Cítím to až do dneška.

Rod Gunther mě podrbl na ježkovi („takovém, jaké měli astronauti...“) a svým tichým hlasem řekl: „Billy, chlapče, co máš dnes večer v plánu?“

Bylo to pozvání k vyprávění příběhu, k účasti na rozhovoru dospělých, k pokusu porovnat svá dobrodružství s bombardovacími misemi nad Francií, souboji stíhaček nad severní Afrikou, cestováním s Čankajškem, nebo tancem s viceprezidentem Nixonem (oblíbenec mé matky). Příběhy

vyplnily zbytek večera a matka mi občas zakrývala uši, když muži říkali něco „příliš dospělého“.

Po poslední objednávce, když byly nápoje dopité a na stole ležely pomačkané balíčky cigaret, muži náhle vstali, jako by dokončili přípravnou poradu mise, potřásli si rukama a zasmáli se něčemu z předchozího příběhu. Manželky se objaly, políbily se navzájem na tvář a slíbily si, že se znovu setkají v pondělí kvůli nějakým společenským záležitostem.

Páteční večery v důstojnickém klubu byly během našich tří let ve Francii rituálem. Všechny ty příběhy o vzdušných soubojích, životě na frontových liniích a odvážných útěcích podněcovaly mou touhu po dobrodružství. Ty historky se nikdy nezaměřovaly na bolest a smutek. I když se v nich vzpomínalo na ztracené životy, obvykle se zvedala sklenice k připitku dobrému muži, který tvrdě bojoval a slavně zemřel.

Koncem roku 1963 měl táta slabou mrtvici (doktor říkal, že to mělo co do činění s cigaretami a whiskey Jim Beam). Zotavil se, ale rodina byla přeložená na leteckou základnu Lackland v San Antoniu, aby byl blízko nemocnice lepectva Wilford Hall. Ed, Cordie a čtyři Taylorovi chlapci bydleli přímo u silnice do Austinu a my jsme po mnoho nadcházejících let udržovali kontakt s Guntherovými a Wildmanovými.

V Texasu si mí rodiče získali nové přátele a s nimi přišly nové a lepší příběhy. Byl jím třeba plukovník David „Tex“ Hill, jeden z původních „Létajících tygrů“, který sloužil s generálem Clairem Chennaultem v Číně. „Tex“ byl v San Antoniu vojenskou šlechtou. Vysoký uvolněný gentleman byl legendárním pilotem v historii jak lepectva, tak námořnictva s více než osmadvaceti potvrzenými sestřely. Spolu se svou manželkou Maize se stal součástí naší velké rodiny přátel a pulzující společenské scény, která se v 60. letech kolem armády vytvářela.

Patřili k nim také Jim a Aileen Gunnovi. On byl povýšený do hodnosti plukovníka, když mu bylo pětadvacet let, a pak ho o týden později sestřelili na bojové misi nad Rumunskem. Jimovi se podařilo uprchnout ze zajateckého tábora v Bukurešti v trupu Messerschmittu, který pilotoval člen rumunské královské rodiny.

Kvůli vystavení nízkému tlaku, když stíhačka letěla nad Alpami do Itálie, Jim skoro zemřel, ale po přistání rozmrzl, kontaktoval americkou armádu, a popsal jí přesné umístění zajateckého tábora. Kdyby se o den zpozdil, německé letouny by tábor vybombardovaly v naději, že zničí

důkazy o zneužívání válečných zajatců. O sedmdesát let později dostal Jim Gunn Stříbrnou hvězdu za hrdinství.

Kromě s Texem, Hillem a Jimem Gunnem se otec přátelil s majorem Joem McCartym, který během války pracoval pro americkou rozvědku, s plukovníkem Billem Strotherem, vyznamenaným bombardovacím pilotem, a s Billem Lindleyem, jediným generálem ve skupině. Všichni byli součástí rodin, které mě vychovávaly. Jejich manželky Betty, Ann a Martha, v tomto pořadí, byly jako náhradní matky a často, jako v případě Ann Strotherové, mi vyprávěly necudné vtipy a dospělácké historky ve věku, kdy by mi to má matka nedovolila.

Roky na letecké základně Lackland byly vyplněné lovem holubů na podzim, lovem jelenů v zimě, bridžem pro ženy, pokerem pro muže, golfem o lichých víkendech a častými výlety na pobřeží Mexického zálivu na ryby a vyprávěním dalších příběhů. Opravdu si nejsem jistý, kdy ti muži vlastně pracovali, ale jako kluk jsem si myslel, že to všechno vypadá jako součást rytmu života - a miloval jsem to.

Jako všichni muži a ženy své generace byli dětmi první světové války, prožili depresi a všichni muži bojovali v druhé světové válce a v Koreji. Byli přeživší. Nestěžovali si. Ze svého neštěstí nevinili ostatní. Pracovali tvrdě a to stejné očekávali od svých dětí. Cenili si svých přátelství. Bojovali za svá manželství. Nosili své vlastenectví na rukávech, a i když nebyli ohledně amerických chyb naivní, věděli, že žádná jiná země si necení jejich služeb a obětí tolik, jako Spojené státy. Nesli své vlajky hrdě a bez omluv.

Jsem ale přesvědčený, že to, co udělalo tuhle generaci tak velkou, byla jejich schopnost přijmout všechna strádání, která se jim postavila do cesty, a přeměnit je do smíchem naplněných, sebezničujících, nezapomenutelných a někdy neuvěřitelných životních příběhů. Můj otec mi říkal: „Bille, všechno to bylo tak, jak si to pamatuješ.“ Historky v této knize jsou takové, jak si pamatuji svůj život. Myslím, že bych se teď mohl posadit k tomu stolu ve Fontainebleau...a jeden nebo dva příběhy vyprávět.

Kapitola dva

Operace Sopka

San Antonio, Texas
1966

Ke dnu černého diplomatického kufříku jsem přitlačil vystřelovací nůž. Pevně zacvakl na své místo. Otáčením koleček jsem nastavil kódové číslo, dvě tlačítka se natočila vodorovně, víko kufříku se odskočením otevřelo a odhalilo pistoli Luger a zásobník s dvaceti náboji. Uvnitř byl připevněn pozorovací dalekohled spolu s mým pasem a několika tisíci dolary v neoznačených bankovkách.

Přesvědčen, že je tam všechno, co potřebuji, jsem kufřík zavřel, naposledy jsem zkontroloval bezpečný úkryt a pak jsem vyšel ven na pohasínající slunce.

Na ulici byl slabý provoz. Ohlédl jsem se přes rameno, abych se ujistil, že mě nikdo nesleduje. Při téhle misi se hodně cestovalo a v cestě mi mohla stát jediná věc.

„Bille, oběd!“

Máma...

„Za minutu,“ zavolal jsem.

„Pět minut a ne déle. Vystydne ti oběd.“

Vytáhl jsem z kufříku Jamese Bonda pozorovací dalekohled a díval se po svém parťákovi Danovi Lazonovi. Dan měl být schovaný v keřích na druhé straně ulice připravený v záloze pro případ, že by se mise nedařila podle plánu, ale jeho máma ho zřejmě také zavolala dovnitř.

Mámy.

* * *

Slunce začínalo klesat za malý vojenský ubytovací komplex na okraji letecké základny Lackland. Přístavba Medina, domov asi stovky důstojníků a jejich rodin, se rozkládala na vlnících se kopcích s vyhlídkou na důstojnickou výcvikovou školu.

Každý den za úsvitu vyřvával z reproduktorů budíček a každý večer při západu slunce mi sladký neodbytný zvuk večerky říkal, že si mám přestat hrát a jít domů.

Během roku přijížděly do školy stovky mladých leteckých kadetů ostříhaných dohola, vzprímení, odhodlaní ve své zmatené mysli

a s budoucností ve Vietnamu.

V polovině šedesátých let vrcholila studená válka a předznamenávala éru špionážních filmů a televizních seriálů – ti chlapi z U.N.C.L.E., Napoleon Solo a Ilja Kurjakin; Derek Flint v *In Like Flint*; a samozřejmě James Bond, favorit všech. Když jste byli v Texasu, nemohli jste uniknout kovbojům a Indiánům, ale být špiónem bylo mnohem „parádnější“.

Kromě výcviku nových kadetů bylo v Medině velké skladiště střeliva – desítky nadzemních staveb z armovaného betonu skrytých v divočině daleko od zvědavých očí. Tyto „Gravel Gerties“ vypadaly jako malé sopky o průměru sto stop a zvedaly se pětadvacet stop nad úroveň země. V těchto bunkrech pojmenovaných podle postavy v komiksu *Dick Tracy* se skladovaly zásoby všech výbušnin amerického letectva včetně jaderných zbraní – tedy pokud jste věřil Danovi Lazonovi.

Zabezpečení kolem toho muničního skladu bylo rozsáhlé. V té oblasti pravidelně hlídkovala policie letectva se služebními psy a kdykoliv upozorovala něco neobvyklého, spojovala se se strážním stanovištěm. Kolem obvodu toho areálu byly tři soustředné dva a půl metru vysoké ploty z drátěného pletiva s ostnatým drátem nahoře. Tato vrstvená ochrana by byla docela velkou překážkou dokonce i pro 007.

* * *

„Už jsi zase lezl po stromech?“ zeptala se máma.

„Ne, paní,“ řekl jsem zaraženě.

Zvedla mi košili a zkontrolovala obvaz, který mi pokrýval břicho.

„Doktor říkal, že nemáš měsíc dělat nic namáhavého, dokud se ti ta rána nezahojí. Jestli budeš takhle běhat, po zbytek života tam budeš mít jizvu.“

Před třemi měsíci, když jsem prozkoumával Gravel Gerties, jestli by se tam dala podniknout špionážní mise, jsem vyšplhal vysoko na blízký strom, abych měl dobrý výhled na strážné. Pode mnou hlídali Billy McClelland a Jon Hopper. *Vždy tak nějak hlídali.*

Když jsem se pomalu postavil na jednu starou větev, neunesla mě a vyslala mě dvacet stop k zemi, ale předtím jsem si o nějakou zlomenou větev, která částečně vyčnívala ze stromu, roztrhl břicho. K mému domu to byly dvě míle lesem a Billy se tam rozběhl, aby přivedl moji matku. Jon,

z nás nejmladší, mi břicho stlačoval, a při tom jsme šli co nejdál, abychom zkrátili vzdálenost k domovu.

Máma přijela autem, právě když jsme s Jonem vyšli na okraj lesa. Se zděšeným výrazem ve tváři mě strčila na zadní sedadlo starého kombíku a uháněla do nemocnice lepectva Wilford Hall.

S Wilford Hall jsme byli staří kamarádi. Zdálo se, že jsem každý týden kvůli něčemu na pohotovosti – zlomená ruka po pádu z vysokého plotu, rozříznuté zápěstí od proběhnutí posuvným skleněným oknem („Neměl bys do domu běžet nebo tím oknem proletíš!“ Jak to ten táta věděl?), rozbité koleno z fotbalu, zlomený kotník z basketbalu, zlomený nos z, no, ... dobře jsme se znali. Ale vypadalo to, že tahle nehoda všechno ostatní překonala.

Ta větev mi udělala pětadvacet centimetrů dlouhou tržnou ránu na břicho, ale naštěstí nezranila žádný vnitřní orgán. Doktoři mě sešili a břicho mi obvázali. Všechno by bylo v nejlepším pořádku kromě toho, že jsem o měsíc později jel z nového filmu o Jamesi Bondovi kyvadlovým autobusem lepectva domů, z autobusu jsem vypadl (je to dlouhá historka) na silnici a ty stehy jsem si roztrhl.

Zpátky do Wilford Hall.

„Podej mi ten kámen,“ řekl Billy a ukázal na těžký kulatý kámen v blízkém potoce. Odhrnul si malou kadeř světlých vlasů od očí a s rozhodným pohledem hodil ten těžký kámen do kbelíku visícího z vysokého dubu. Kbelík začal pomalu klesat a táhl za sebou lano, které spouštělo „padací most“ do naší ostrovní pevnosti.

„Krásnej hod,“ zvolal Jon. Jon nadšeně jásal nade vším. Pro něj bylo vzrušující všechno, co jsme dělali my, starší kluci.

Popadl jsem to lano a za protizávaží jsem zatáhl. Mezi pevninu a ostrov, které dělily jen čtyři stopy a dvě stopy hluboká voda, se položilo prkno. Náš vodní příkop by přebrodil kterýkoliv jednonohý člověk, ale po postavení propracované stromové pevnosti jsme museli najít nějaký způsob, jak ji chránit.

Byli jsme geniální. Ta stromová pevnost byla zázrakem dřevěného konstruktérství. Na tu stavbu se využily všechny kousky překližky a dřevěné hranoly, který jsme našli. Čtyři stěny, dvě okna, pevná podlaha a dveře, na nichž bylo napsáno NEVSTUPOVAT!

Než byla pevnost hotová, došly nám hřebíky, takže kusy hranolů tvořící žebřík po kmeni stromu byly právě takovou věcí, která by se mé matce nelíbila. Billy vyšplhal po viklajících se příčkách a oznámil svůj příchod do pevnosti.

„Jsem uvnitř. Pojd' nahoru!“

Rychle jsem vyšplhal po stromu a přidal se k Billymu. Jon stál dole, zíral přes brýle a sbíral odvahu k lezení.

„No tak pojd', pojd'. Nemáme na to celý den,“ řekl jsem.

Jon se chytil první příčky a začal šplhat. Kolena se mu třásla a mžoural přes zamlžené čočky. Jon byl učedník a náš tříčlenný klub alespoň jednoho dobrého učedníka potřeboval. Přesto, že stále přemáhal svůj strach z lesa, z pravidel, která jsme porušovali, a z problémů, do nichž jsme se mohli dostat, nás stále následoval a jako kluky, pokoušející se být muži, nás posilovalo mít kamaráda, jako byl on.

Když se Jon dostal na poslední příčku, Billy popadl jednu stranu jeho opasku a já druhou a s hlasitým zafuněním jsme ho vytáhli do pevnosti.

Museli jsme jít do pevnosti, abychom udělali poslední přípravy naší nadcházející mise – proniknutí do muničních skladů.

Vypadalo to jako dobrý nápad – *tehdy*.

Byli jsme si jistí, že se v těch Gravel Gerties děje něco nekalého, něco, co je hrozbou pro americkou národní bezpečnost. Bylo na nás, abychom zachránili svět.

Vytáhl jsem provizorní mapu a zahájil jsem poradou. „Budeme tomu říkat operace Sopka,“ oznámil jsem.

Billy a Jon se zazubili. Bylo to husté jméno. „M“ a Moneypenny by ho schválili.

„Billy, zítra budeme muset dát na místo ta prkna. Můžeš říct svému tátovi, aby je přinesl k pevnosti?“

„Jasně,“ řekl Billy, „řekl jsem mu, že potřebujeme ještě nějaké dřevo na zpevnění stromové pevnosti. Řekl, že by ho mohl přinést v neděli, ale budeme ho muset přenést od pevnosti k vnějšímu plotu.“

„Jsi si jistý, že jsou ta prkna dost dlouhá?“ zeptal jsem se.

„Myslím, že jo,“ řekl Billy, ale moc mě nepřesvědčil.

„Musejí být tak dlouhá, aby dosáhla z vršku jednoho plotu na vršek druhého,“ řekl jsem. „Je to jediný způsob, jak se můžeme dostat přes ten elektrický plot uprostřed.“

„Elektrický plot?“ řekl Jon.

„Samozřejmě, že je elektrický,“ řekl jsem, „vždycky mají elektrický plot.“

Billy přikývl. Samozřejmě, že mají.

„Jone, a co dalekohled tvého táty?“

Jon se neklidně zavrtěl.

„No, nevadí,“ řekl jsem, „přinesu tátův dalekohled, se kterým chodí lovit jeleny. Na ten jeden den ho nebude postrádat. Budeš naším hlídačem?“

Jon vzhlédl a přikývl.

„To je dobrý,“ řekl Billy, „jsi důležitou součástí mise. Budeš zajišťovat naši bezpečnost.“

Jonovi se to líbilo.

„Musíš být ostražitý, celou dobu ostražitý,“ řekl Billy, „protože jestli nás policajti letectva chytí, tak budeme mít fakt průšvih.“

Jon si setřel pot z čela a narovnal si brýle. „Myslíš si, že nás chytanou?“

S Billym jsme se podívali po sobě. Upřímně, tahle myšlenka nás vůbec nenapadla. Chci říct, jak velký průšvih může být za vniknutí do velmi střeženého areálu?

„Ne, nechytanou nás,“ řekl jsem přesvědčeně.

„Kdo přinese hot dogy?“ zeptal se Billy.

„Mám dva celé balíčky,“ odpověděl jsem.

Ty hot dogy byly důležité. Jakmile vylezeme na vnější plot a použijeme prkna k přemostění těch dalších dvou plotů, budeme potřebovat něco k ochraně před služebními psy. Jon si myslel, že budeme potřebovat steaky. Argumentoval tím, že všichni filmoví hrdinové používali steaky a ne hot dogy. Velké steaky s kostí, myslím. Jonův argument byl správný. Žádný pořádný špión nepoužíval hot dogy Oskara Mayera – nikdy. Ale moje matka jednoduše nechápala, proč potřebujeme v „klubovně“ steaky a o naši misi jsem jí nemohl říct, takže na to budou muset stačit hot dogy.

A byla to pevnost, žádná klubovna.

„Tak dohodnuto,“ řekl jsem, „sejdeme se zítra odpoledne u našeho domu a zahájíme misi.“ Všichni přikývli. „Bude to velký! Úplně jako ve filmech.“

„Kdo bude James Bond?“ zeptal se Jon.

Bylo to něco dalšího, o čem jsme nikdy nepřemýšleli. Ale muselo se to rozhodnout. Billy byl ve skutečnosti mnohem větší borec než já. Líbil se

všem holčkám na základce, choval doma mývala a jeho táta jezdil v Corvette Stingray.

„Můžeme být oba Jamesové Bondové,“ navrhl Billy.

„Nemůžete být oba 007,“ oponoval Jon.

Na chvíli jsem se zamyslel. „Já budu Napoleon Solo a Jone, ty budeš můj parťák Ilja Kurjakin.“

Všichni byli spokojení. Plán byl hotový. Byli jsme připraveni k operaci Sopka.

„Nehýbejte se,“ zašeptal jsem.

Na Jona upíral oči velký chřestýš diamantový. Had, těsně svinutý v útočném postavení, byl pět stop od Jonova obličeje a svými chřestidly vysoko ve vzduchu varoval naši tříčlennou hlídku, aby odtud vypadla.

„Zpátky,“ řekl jsem.

Jon můj pokyn poslechl.

Pomalů jsem sáhl dolů a sebral jsem kus břidlice, která tvořila dno vodou vymleté strouhy, ve které jsme byli.

„Nedělej to!“ řekl Billy zvýšeným hlasem, „nedělej to!“ opakoval.

Ignoroval jsem jeho varování a hodil jsem ten kus ploché břidlice směrem k hadovi. Kámen dopadl přímo před jeho hlavu, had vyrazil dopředu a my se rozprchli do tří stran.

„Jé!“ vykřikl Jon, protože se had plazil za ním do jiné hromady kamení.

Začal jsem se neovladatelně smát.

„To není žádná legrace,“ řekl Jon.

„Já vím, já vím,“ omlouval jsem se. Ale bylo to legrační.

Hadi byli v Texasu součástí života a všichni jsme vyrostli s historkami o chřestýších nebo mokasínech, kteří se připlazili na náš zadní dvorek, schovali se pod hromadou dřeva, nebo se nám na lovu jelena přeplazili přes cestu. A tohle vymleté koryto strouhy bylo chřestýšů plné. Za denního tepla vylezli ven, aby se na kamenech ohřáli. Jediná cesta, jak se dostat nespátrání ke skladu střeliva, vedla bohužel tímhle vyschlým korytem.

Stěny koryta potoka byly asi šest až osm stop vysoké s kameny a kořeny starých stromů vyčnívajícími z hlíny, po kterých se dalo rychle vyšplhat ven. Koryto, na některých místech deset stop široké, se směrem k našemu výstupu z něj zužovalo na několik stop. Voda, která tu strouhu na jaře zaplnila, se tudy valila jako trychtýřem.

My tři jsme byli na tu misi dobře vyzbrojeni. Jon měl Old Betsy, pušku Davyho Crocketta, kterou nesl zavěšenou na rameni, a na hlavě měl mývalí čepici, která byla na jeho hlavu až moc velká a stále mu padala.

V pouzdře jsem měl poplašňák Roy Rogers s perletí vykládanou pažbou a Billy byl z nás tří vyzbrojen nejlepší zbraní – vzduchovkou Red Ryder.

Po tom polekání chřestýšem jsem převzal vedení a s Billym jsme zařadili Jona doprostřed. Jak jsme vcházeli hlouběji do lesa, zvuky blízkého okolí slábly. Prostředí bylo tajemné, i když jsme tudy šli už alespoň desetkrát.

„Slyším nákladák!“ zvolal Jon.

„Buď potichu,“ řekl Billy, „poslouchej.“

Skutečně to byl nákladák a ne daleko. Vytáhl jsem svůj šestiraňák, mávl jsem na Jona a Billyho, aby zůstali stát a vyšplhal jsem na bok koryta.

Ten nákladák jel pomalu směrem k nám, ale skrz trnité křoví jsem nic neviděl.

„Co vidíš?“ šeptal Jon nervózně.

„Nic,“ řekl jsem, „podej mi dalekohled!“ Tátův dalekohled jsem svěřil Jonovi a on ho svědomitě uložil do svého batohu.

Billy vzal dalekohled od Jona a vyběhl na svah kopce, aby mi ho podal. „Podívej tamhle,“ řekl.

Byl tam průsek v lesním porostu a ten nákladák zastavil asi padesát yardů od něj.

„Do hajzlu,“ řekl Billy a pomaloučku se sunul ke spadlému kmeni, za kterým jsem se schovával.

Všichni jsme s oblibou říkali „do hajzlu“. Byla to jediná nadávka, kterou jsme znali, a často jsme ji používali.

Podíval jsem se dalekohledem. Na boku modrého auta s korbou byla slova *Policie letectva*. Uvnitř kabiny jsem viděl věšák na zbraně se zavěšenou puškou M-1 a brokovnicí. Policista řídící vozidlo otevřel dveře a vystoupil.

„Co se děje?“ ptal se Jon.

Billy vycouval zpoza toho kmenu a mával na něj, aby byl potichu.

Ten policista letectva stál chvíli nehybně na druhé straně toho vozidla. Zaostřil jsem dalekohled a s úsměvem jsem ho podal Billymu.

„On jenom močí,“ řekl Billy a zahihňal se.

Čekali jsme, až s tím ten policajt skončil a začal se vracet do kabiny.

Zpoza nás se najednou ozvalo hlasité prasknutí lámané větve a uslyšel jsem, jak se Jon kutálí z kopce. Ten zvuk se rozlehl lesem a policista vedle auta se zastavil a poslouchal. S Billym jsme ztuhli.

Srdce mi bušilo, a i když jsme nebyli uvnitř oplocené oblasti, věděl jsem, že je to zakázaný prostor. Policista po několika vteřinách nasedl do auta a odjel. S Billym jsme spěchali po kluzkém svahu dolů z kopce, abychom se podívali, jestli je Jon v pořádku.

„Moje čepice, kde je moje čepice?“ řekl Jon a stíral si z obličeje bláto.

Jonova mývalí čepice visela na zlomené větvi jako veverka s huňatým ocasem. Sundali jsme ji a pokračovali v hlídce. Po půl hodině jsme přišli k prknům, které jsme tam s Billy dřív ten den přinesli. V deset hodin byl v televizi *Jonny Quest*, jinak by nám Jon s těmi prkny pomohl, ale věděli jsme, že si sobotní dopolední kreslený film nikdy nenechá ujít, a určitě ne *Jonnyho Questa*.

„Jste si jistí, že bychom to měli udělat?“ zeptal se Jon.

S Billym jsme se po sobě podívali a doufali jsme, že někdo z nás by mohl uznat, že je to hloupý nápad. Ale neudělali jsme to.

„Tak popadni to první prkno,“ řekl jsem.

Tohle místo jsme našli během několika posledních měsíců. Po obou stranách plotu byl hustý les a věděl jsem, že Gravel Gertie je asi pětasedmdesát yardů od něj. Viděl jsem ji před třemi měsíci právě předtím, než se pode mnou zlomila ta větev a poslala mě do špitálu.

Zvedli jsme první prkno a opřeli ho pod úhlem asi pětáctyřiceti stupňů o plot. Billy na něj zatlačil, aby vyzkoušel, jestli je stabilní.

„Dobrý, kdo jde první?“ zeptal se.

Billy a Jon se podívali na mne. Konec konců to byl můj nápad, můj plán, moje mise, a i když jsem nebyl Jamesem Bondem, byla to moje zodpovědnost.

„Já jdu,“ řekl jsem a postavil se na spodek prkna.

Zdalo se, že kecky Chuck Taylor, které jsem měl, budou na tom prkně dobře držet. Pomalu jsem šplhal po prkně, až jsem se dostal na vrchol, kde jsem balancoval s jednou nohou na ostnatém drátě a druhou na prkně. Teď jsem uviděl vrchol Gravel Gertie vyčnívající nad stromy.

„Rychle, rychle, podejte mi další prkno!“

Billy a Jon popadli další prkno a začali mi ho podávat.

„Je moc krátké,“ zvolal jsem, „podejte mi další!“

Všechna prkna byla moc krátká. Vzdálenost mezi ploty byla příliš velká, ale zašli jsme už moc daleko, abychom se teď zastavili. Svět stále potřeboval zachránit.

Nohy se mi začínaly třást a bylo těžké udržovat rovnováhu osm stop vysoko ve vzduchu, když se nebylo čeho chytit.

Chuck Taylorky najednou povolily. Levá noha mi podklouzla, takže jsem se potácel na jedné noze a divoce jsem mával rukama ve snaze obnovit své postavení.

„Skoč, skoč!“ volal Jon.

„Do hajzlu, do hajzlu, do hajzlu!“ křičel jsem, spadl jsem ze svého bidélka a zřítíl se s roztaženými rukama a nohama do vysoké trávy. Dopadl jsem s žuchnutím na zem a chvíli jsem tam ležel, abych popadl dech.

„Jej, jej,“ řekl Billy tiše.

Byl jsem teď uvnitř oplocení bez možnosti se dostat ven.

„Stalo se ti něco?“ zeptal se Jon.

„Jsem v pořádku,“ řekl jsem a civěl jsem tím drátěným plotem. „Hod’te mi jiné prkno. Vyšplhám po něm odtud.“

Jon a Billy zvedli přes ostnatý drát další dlouhé prkno a já ho rychle opřel o plot. „Podívejte, ono to funguje,“ řekl jsem triumfálně, když jsem se dostal na vrchol plotu.

Když jsem se otočil, viděl jsem Gravel Gertie. Pro mne to bylo něco jako doupě hlavního zloducha v nějakém velkém dobrodružném příběhu. Náš hrdina při svém prvním pokusu neuspěl, ale věděl jsem, že Napoleon Solo žádnou misi nevzdává. *To by nikdy neudělal.*

„Podejte mi další prkno,“ řekl jsem.

„Cože?“ zeptal se Billy.

„Rychle, rychle, rychle! Podejte mi prkno. Jen udělám další most.“

Jon a Billy popadli další dvě dlouhá prkna a strčili mi je přes ostnatý drát na vrcholu plotu. Opřel jsem to třetí prkno o prostřední plot a po několika pokusech se mi podařilo dostat čtvrté prkno přes druhý plot na travu na druhé straně.

Bylo vedro, texaské vedro a po čele mi začínal stékat pot. Očistil jsem si Chuck Taylorky, rozpažil ruce kvůli rovnováze a jako po visutém laně jsem stoupal k vrcholu „elektrického“ plotu. *Jasně, tohle jsem nepromyslel.* Na rozdíl od toho prvního plotu jsem nemohl k udržení rovnováhy použít ostnatý drát z obavy, že by mě usmažil milión voltů. Předpokládal jsem

milión voltů, protože to byl státní plot a milión bylo velké číslo. Kymácel jsem se na vrcholu prkna a mou jedinou možností, jak se dostat na druhou stranu plotu, bylo přeskočit tři prameny ostnatého drátu, doskočit na zem a udělat perfektní kotoul tajného agenta. *Jo, jasně, tohle jsem nepromyslel.*

Jon a Bill civěli přes drátěný plot, jako by z parku sledovali zápas v baseballu.

„Opatrně!“ vykřikl Jon vysokým strachem nakřáplým hlasem.

Jak jsem se pomalu sunul k vrcholu prkna, cítil jsem, jak se trochu hnulo. Začínalo klouzat po zemi.

„Dělej, dělej!“ zvolal Billy.

Pokrčený v kolenou jsem udělal dva kroky, prkno jsem odstrčil a vymrštil se k vrcholu plotu. Od začátku jsem věděl, že nevyskočím dost vysoko. Podrážky mých Taylorek se zachytily vrcholu ostnatého drátu dost na to, aby změnilly můj let. S nevypočitatelně máchajícíma rukama a nohama jsem nekoordinovaně dopadl do trávy. Přistál jsem na všech čtyřech a bokem jsem se skutálel z mírného kopečku. Rychle jsem vyskočil a oprášil se. Jon škodolibě tleskal, ale Billy ukazoval na prkno na druhé straně plotu. Teď leželo v trávě, kam spadlo od plotu, když jsem z něj skákal. Moje úniková cesta byla ohrožena.

Sebral jsem prkno na své straně prostředního plotu a zase jsem ho opřel o plot. Mise se značně komplikovala.

„Pojďte, kluci!“ zasyčel jsem, „přelezte to.“

Jon se podíval na Billyho a zpanikařeně řekl: „Já jsem jen hlídka. Řekli jste mi, že chcete, abych zůstal zde.“

„Jo, jo, můžeš zůstat a hlídat,“ odpověděl Billy. Jon okamžitě vzal dalekohled, popadl Old Betsy a odešel asi dvacet yardů od plotu. Z toho místa byly vidět jen další stromy.

„Jdeš sem?“ zeptal jsem se Billyho, ale viděl jsem ten výraz v jeho očích. Ta vratká prkna a strach z elektrického plotu nebyly jeho představou o dobrodružství. Bylo to skutečné nebezpečí a ne ty předstírané blbosti, na které jsme si obvykle hráli.

„Možná bych měl zůstat zde a hlídat s Jonem,“ řekl Billy poněkud váhavě. Pak se na chvíli odmlčel, odhrnul si kšticí světlých vlasů a usmál se. „Můžeš být James Bond,“ navrhl.

„Mám být James Bond?“

„Jo, jo, můžeš být James Bond.“

„Senza, Tak jo, můžeš být Napoleon Solo,“ řekl jsem.

Vypadalo to pro mne na dobrý obchod. Konec konců, tohle byla skutečně mise pro 007 a ne pro chlápka z U.N.C.L.E.

Ted' bylo sice vyloučeno dostat se ke Gravel Gertie, ale mohl jsem alespoň vylézt na vrchol třetího plotu a podívat se, jestli se v tom přísně tajném zařízení nedějí nějaké nepravosti.

Sebral jsem prkno z prostředního plotu, přetáhl ho k té poslední překážce a opřel jsem ho v úhlu o ostnatý drát. Znovu jsem si očistil Taylorky a rozběhl se nahoru po prkně. Jak jsem doskočil na prkno, uklouzlo trochu doprava a napůl mě odhodilo. Postavil jsem prkno znovu do správné polohy, zajistil ho proti kovové vzpěře a couvl jsem ještě dál, abych nabral větší rychlost. Ohlédl jsem se a uviděl jsem Billyho tvář přitisknutou k drátěnému plotu s výrazem skutečných obav v očích.

„Bud' opatrněj!“ zvolal.

Jen jsem přikývl a rozběhl se.

Po doskoku na prkno jsem vyběhl nahoru a po několika krocích jsem balancoval na vrcholu prkna. Rozhlížel jsem se kolem a zkoumal krajinu před sebou jako sir Edmund Hillary na Mount Everestu. Gravel Gertie byla ted' vidět skoro celá a byla vším, co jsme si mysleli, že bude – zlověstně vypadajícím opevněným bunkrem se svítky ostnatého drátu a varovnými tabulemi u každého rohu. Ale když jsem se rozhlížel, nikoho jsem neviděl. Žádné stráže, žádné psy, žádné nohsledy s ocelovými čepelemi v kloboucích, vůbec nic.

Ohlédl jsem se na Billyho a zamával jsem. Stále se netvářil moc nadšeně.

„To bylo snadné,“ řekl jsem si pro sebe.

Najednou začala výt siréna tak hlasitě, že jsem si musel zacpat uši. U vstupu do Gravel Gertie začalo rychle blikat červené světlo a odněkud z dálky jsem slyšel tlampač vyřvávat něco na poplach, ale slova jsem nerozeznával.

„Dělej, dělej!“ začal křičet Billy.

„Jedou sem!“ volal Jon.

A oni sem jeli. Z malé vzdálenosti jsem slyšel hukot nákladáku a brzy jsem slyšel dosud nejstrašnější zvuk ve svém životě – *psa, velkého psa Baskervilského, jak zuřivě štěká.*

„Do hajzlu, do hajzlu, do hajzlu!“

Sklouzl jsem z prkna, sebral jsem ho a vrhl se k prostřednímu plotu. Opřel jsem ho o plot, odstoupil jsem a pokoušel jsem se to prkno přeběhnout. Sklouzl jsem zpátky. Jednou, dvakrát, třikrát.

Billy a Jon teď byli oba u prvního plotu s rukama svírajícíma drátěné pletivo a křičeli na mne, abych si pospíšil.

Štěkot toho psa se blížil. Nemohl jsem říct, jestli byl uvnitř nebo vně oplocení, jestli byl na vodítku nebo jestli divoce běžel ke své kořisti, ale věděl jsem, co musím udělat. Sáhл jsem do svého baťůžku, roztrhl jsem balíček s hot dogy Oskar Mayer a začal jsem je házet na všechny strany. *Kéž bych tady měl steaky*, pomyslel jsem si.

Naposledy jsem couvl, zaujal jsem startovní pozici s rukama na zemi a nahoru vystrčeným zadkem a pak jsem s hlasitým výkřikem vysprintoval. Skočil jsem na prkno a s pumpujícíma rukama a kmitajícíma nohama jsem rychle vyběhl na vrchol. Bez váhání jsem pokrčil kolena, přeskočil jsem ostnatý drát a dopadl na všechny čtyři do měkké trávy.

„Tady je policie letectva,“ oznamoval hlas z megafonu, „jste v zakázané oblasti. Máme právo použít smrtící prostředky.“

„Dělej, dělej!“ zvolal zase Billy.

Doběhl jsem k poslednímu prknu, plnou rychlostí jsem na něj skočil, ale podařilo se mi dostat jen do půlky. Chytl jsem se boků prkna a zbývajících pár stop jsem se drápal nahoru a tam jsem riskantně balancoval. Když jsem se podíval ke Gravel Gertie, viděl jsem něco se pohybovat lesem, člověka a jeho psa hnaného pachem strachu a Oskara Mayera.

Když jsem začínal přelézat poslední ostnatý drát, z pouzdra mi vypadl šestiraňák Roy Rogers s perletí vykládanou pažbou na zem. Podíval jsem se na Billyho a pak dolů na tu pistoli.

„Pojď! Musíme jít!“ zařval Billy.

Billy držel poslední prkno, já jsem sklouzl z vrcholu plotu a naposledy jsem dopadl na všechny čtyři na zem. Jon se chystal cvrknout si do kalhot. Poskakoval a zděšeně ukazoval směrem k blížícímu se služebnímu psovi.

„Utíkejte, utíkejte!“ ječel.

Rozběhli jsme se a lesem jsme se vrátili do toho vyschlého koryta. Siréna stále houkala a z megafonu jsem slyšel další povely.

Když jsme se dostali do té strouhy a vraceli jsme se k obytné oblasti, hluk nákladáku sílil. „Tady je policie letectva. Stůjte nebo budeme střílet.“ Vzpomínám si, že hlas toho policisty byl úplně nevzrušený. Myslím, že

když jste ten, kdo střílí a ne ten, na koho se střílí, tak můžete být klidný. *My jsme klidní nebyli.*

„Začnou na nás střílet,“ vyjekl Jon.

„Ne, nezačnou,“ řekl jsem a snažil jsem se jednat sebejistě.

„Já myslím, že začnou,“ řekl Billy a moc mi tím nepomohl.

„Jsme mimo oplocení, teď na nás střílet nemohou,“ odpověděl jsem.

Lesem se najednou rozlehl výstřel z brokovnice a na druhé straně potoka přšely k zemi broky.

„Možná bychom se měli zastavit a vzdát se,“ navrhl Jon.

„Je to už jen míli k obytné oblasti,“ řekl jsem, „pojd’me dál a nevzdávejme se.“

Byli jsme už za mýtinou, odkud byl ten náklad’ák vidět, ale slyšeli jsme motor a ten zvuk se začínal vzdalovat zpět ke Gravel Gertie. Nikdo nic neřekl, jen jsme šli dál.

Dvě hodiny po začátku mise jsme prošli okrajem lesa a vydali se k našemu domu.

Několik hodin jsme se krčili v garáži, čekali na příchod policie, která nás odvede, ale nikdo se neukázal. Několikrát jsem vykoukl z bočních dveří, ale v okolí byl klid. Siréna a megafon se po našem odchodu z lesa už neozvaly a teď to venku vypadalo jako v úplně normální sobotu.

Jon tiše popotahoval, protože se bál, že na to jeho rodiče přijdou a zakážou mu sobotní kreslené filmy. Já a Billy jsme se báli něčeho jiného. Oba naši otcové byli ze staré školy a mělo by to horší následky, než jen přísné pokárání.

Když ten večer zazněla „večerka“, Billy a Jon zamířili domů. Odešel jsem z garáže a vešel do kuchyně. Máma pekla kuře a táta četl v obýváku noviny. Máma mě objala a zeptala se, kde jsem celý den byl.

„V klubovně,“ odpověděl jsem.

„To je pěkné,“ řekla.

Umyl jsem se, navečeřel se a pak se celá rodina usadila, aby sledovala *NBC sobotní večer s filmem*.

V neděli jsme se s Billem a Jonem sešli u našeho domu a několikrát jsme si tu misi převyprávěli. Byli jsme vážení tajní agenti. „M“ by nám nepochybně brzy zadal další misi. Ale aby to nebylo moc brzy, obával se Jon.

V pondělí to vypadalo, že se všechno vrátilo do normálních kolejí – dokud nepřišel táta domů.

„Bille, musím s tebou mluvit,“ řekl a zavolal mě do obývacího pokoje. „Tento víkend došlo k pokusu o průnik do areálu skladu střeliva. Nevíš o tom něco?“ zeptal se.

Než jsem mohl odpovědět, začal zase mluvit. „Víš, jak může být vniknutí do zakázané oblasti vážné? Policisté letectva mají rozkaz střílet ostrými.“

Těžce jsem polkl.

Pak jsem v jeho očích uviděl něco, co jsem v nich nikdy neviděl – strach. Strach o mne. Strach, že by mohl přijít o svého syna.

„Policie si myslí, že by to mohly být nějaké děti ze sousedství. Chceš mi k tomu něco říct?“

„Ne, pane,“ odpověděl jsem

„Víš o tom něco?“

A pak jsem svému tátovi poprvé a naposledy v životě zalhal.

„Ne, pane.“

Smutně se na mne díval. A já jsem věděl proč.

Jen přikývl, řekl dobře a nechal mě odejít.

Ten večer jsem se vykoupal, dal jsem rodičům pusu na dobrou noc a šel jsem do své ložnice. Když jsem stáhl příkrývku a začínal jsem lézt pod deku, uviděl jsem na nočním stolku svůj šestiraňák Roy Rogers s perletí vykládanou pažbou.

Kapitola tři

Život je krásný

San Antonio, Texas

1973

Oválná dráha pod mýma nohama byla tvrdá a nemilosrdná. Do cíle zbývalo tři sta yardů. Byl čas na můj nástup. Čas na můj nástup. *Kde je můj nástup?*

„Ted’!“ zvolal jsem a pumpoval pažemi, abych nabral rychlost. Běžec vedle mne zahrnul do druhé dráhy a donutil mě oběhnout ho širokým obloukem.

Zbývalo dvacet mužů. Předběhnu je jednoho po druhém. *Devatenáct. Osmnáct. Sedmnáct.*

Slyšel jsem, jak dav na stadionu křičí. Na trávě ve vnitřní ploše se můj trenér díval na stopky, a křičel z plných plic: „Rychleji! Rychleji!“

Šestnáct. Patnáct. Čtrnáct. Třináct. Dvanáct. Jedenáct. Deset. Devět. Osm. Sedm. Šest. Zbývalo dvě stě yardů. Pokud jsem měl překonat školní rekord na míli, musel jsem bezpodmínečně nastoupit.

Pět. Čtyři. Tři.

Docházelo mi palivo. Začal jsem svůj nástup moc brzy. Běžec za mnou mě začínal dohánět.

Nikdo mě při mém nástupu nedožene! Plíce mě pálily a nohy jsem měl ztuhlé. *Nikdo mě nedožene!*

Dohonil mě. Předběhl mě.

Těch posledních sto yardů se zdálo jako věčnost. Přeběhl jsem cílovou čáru, doklopýtal na vnitřní trávník a zhroutil jsem se bolestí. Zalitý potem z texaského vedra jsem se přetočil na kolena a vyzvracel steak, který jsem snědl jen před pár hodinami k obědu.

„No, byl jsi blízko,“ řekl trenér ve snaze mě utěšit.

„Čas? Jaký jsem měl čas?“ zeptal jsem se mezi nádechy.

„Mohlo to být lepší,“ odpověděl trenér a podával mi stopky.

Vytřel jsem si pot z očí a podíval se na stopky.

„4:37,20.“

„Čtyři minuty, třicet sedm vteřin a dvě desetiny.“ To bylo skoro o celých pět vteřin víc, než rekord 4:32,70. Katastrofální čas.

Přes trávník přiběhli moji přátelé a týmoví parťáci Mike Morris a Mike Dipro. „Jaký měl čas?“ zeptal se Morris vzrušeně.

Trenér mu podal stopky.

„Ach,“ řekl zklamaně za mne, „člověče, ten závod vypadal tak dobře.“

„To nevádí, Bille, netrap se tím,“ řekl Dippo. „Máš ještě druhý závod. Dáš to. Uděláš rekord.“

Pět vteřin, pomyslel jsem si, v závodě na míli je pět vteřin úplná věčnost. Byl jsem blíž rekordu už předtím - o dvě vteřiny. Ovšem v poslední době se mé časy spíše zhoršovaly než zlepšovaly. Ztrácel jsem

sebedůvěru a příležitost dostat své jméno do školní knihy rekordů. Roky jsem snil o tom, že budu běžec olympijského kalibru. Přečetl jsem každou knihu o velké středoškolské a vysokoškolské hvězdě Jimovi Ryunovi. Viděl jsem starý film o Rogerovi Bannisterovi, prvním atletovi, který překonal čtyři minuty na míli. Kip Keino a vlna afrických běžců mě nadchli a motivovali, abych pracoval ještě tvrději. Na každém kroku, který jsem na vedlejších cestách San Antonia uběhl, jsem si představoval, že jsem na posledním úseku běhu na 1500 metrů o zlatou medaili. Keino začal svůj nápor. Ryun mu byl v patách a já se chystal na svůj tah. Nechám je jít do vedení, aby se unavili, a pak začnu se svým nástupem. *Světově proslulý McRavenův nástup*. Po mém nástupu na posledních tři sta metrech mě nikdo nepředběhne. Nikdo.

Dnešní závod si na mně vybral svou daň. Nebyl jsem dost rychlý. Možná jsem byl jen průměrný běžec. Možná se na olympiádu nikdy nedostanu. Možná nic z toho nemá cenu. Popadl jsem sportovní vak a zamířil domů.

„Bille, telefon!“ zavolal táta z druhého konce domu.

„Kdo je to?“ zeptal jsem se.

„Myslím, že je to jeden z tvých trenérů!“

To je divné, pomyslel jsem si. Právě jsem se vrátil domů ze čtvrtetního běžeckého tréninku. Trenéři nic neříkali.

Zvedl jsem telefon: „Haló?“

„Bille?“ ozval se mlhavě známý hlas.

„Ano, pane.“

„Bille, tady trenér Turnbow,“ řekl pomalým tichým texaským nářečím, „jak se dnes večer máš?“

Na chvíli mě to ohromilo. Trenér Jerry Turnbow byl asistentem fotbalového trenéra na mé střední škole. Před dvěma lety odešel ze školy Theodora Roosevelta a přijal práci trenéra ve škole na druhém konci města. Pro nás v běžeckém týmu byli středoškolští fotbaloví trenéři jako menší bozi. Přetvářeli mladé muže ve vycpávkách v ty, kdo vedli školu k vítězství. Fotbal byl v Texasu jediný opravdový sport. Běh byl jen rozptýlením. A fotbaloví trenéři se nikdy nespolečovali s těmi, kdo běhali dokola po dráze. Kromě toho jsem si nemyslel, že by trenér Turnbow vůbec věděl, kdo jsem.

Na minutu jsem se zadrhl. „Jsem v pohodě, trenére,“ opověděl jsem.
„No, Bille, slyšel jsem, že ti zbývá ještě jeden závod, abys překonal školní rekord, je to tak?“

No teda, teď už jsem fakt žasl. Jak to věděl? Proč se o to vůbec staral? Byl jsem mílař v běžeckém týmu, o kterém stěží někdo ve škole věděl, že ho máme, a trenér ani na škole už nebyl.

„Ano, pane, zbývá mi jeden závod.“

„Bille, podívej, chlapče. Zvládneš to. Ten školní rekord můžeš překonat. Musíš jen běžet rychleji. Běž rychleji a ten rekord překonáš. Víím, že to dokážeš!“

„Ano, pane,“ řekl jsem a snažil se znít sebejistě. „Udělám, co bude v mých silách.“

„To udělej, Bille,“ odmlčel se. „Dobrá, hodně štěstí, synu.“

„Děkuji, pane.“

Zavěsil jsem telefon a jen seděl na okraji postele. Právě mi volal trenér Jerry Turnbow, aby mi popřál štěstí. Trenér Turnbow!

Běž rychle, řekl. Prostě běž rychle. Víím, že to dokážeš!

Dvacet. Devatenáct. Osmnáct. Sedmnáct. Šestnáct. Patnáct. Čtrnáct.

„Běž! Běž!“ křičel Dippo a s Morrisem v patách sprintoval přes vnitřní trávník.

Zeširoka jsem nabíhal do poslední zatáčky. Dvě stě yardů do konce. Mé plíce křičely. Paže pumpovaly. Nohy mě pálily. Můj nástup byl tu.

„Rychleji! Rychleji!“ volal trenér a mával pažemi do kruhu.

Vpředu byla cílová čára, tenká žlutá páska, která označovala konec závodu.

Třináct. Dvanáct. Jedenáct.

Oči se mi mžily potem. Bolest mě přešla. Tělo bylo v běžeckém šoku. Úžasný pocit necitlivosti a euforie, ale nevydrží to dlouho. Mléčná kyselina, která se mi tvořila v těle, každou vteřinou způsobí, že to svaly vzdají a přes cílovou linii mě dostane jen síla vůle.

Běž rychle, Bille, prostě běž rychle. Víím, že to zvládneš!

Jedním z mých nejoblíbenějších filmů všech dob je vánoční klasika Franka Capra *Život je krásný*. Hrají v něm legendy filmového plátna Jimmy Stewart a Donna Reed. Děj filmu je zasazený do mytického města Bedford Falls v 30. a 40. letech dvacátého století. Stewart hraje George Baileyho,

mladého muže, který převzal banku svého zesnulého otce. Reedová hraje jeho manželku Mary. Dalšími postavami ve filmu jsou Georgeův mladší bratr Harry, kterého George zachránil před utopením, když bylo Harrymu devět let, a Georgeův zapomětlivý strýc Billy. Hlavním padouchem ve filmu je starý lakomý pan Potter, bezcitný bankéř, jenž žije jen pro peníze, které může vydělat na lidech.

George touží po dni, kdy bude moci malé město Bedford Falls opustit a vidět svět. Chce se svým životem udělat velké věci, opravdu velké věci. Ale jak film pokračuje, George se z Bedford Falls nikdy nedostane. Místo toho ve městě zůstane, žije si svým každodenním životem a snaží se uchránit starou banku před převzetím Potterem. Ale George Baileyho nakonec přepadne smůla a on se rozhodne, že bude lepší skončit se životem a nechat peníze z pojistky rodině.

George jde na nedaleký most připravený skočit, když mu Bůh pošle na pomoc anděla. Anděl je podivný týpek jménem Clarence. Snaží se Georgeho přesvědčit, aby svůj život neukončoval. George to nechce ani slyšet a říká Clarencovi, že jeho život byl bezcenný a bylo by lepší, kdyby se nikdy nenarodil.

Anděl Clarence se rozhodne ukázat Georgeovi, jaký by život byl, *kdyby se nikdy nenarodil*. Zamíří zpět do města. Město už není ke Georgeovu překvapení to malebné Bedford Falls, ale ubohé zchátralé místo zvané Pottersville. Mary, jeho manželka, se nikdy nevdala a byla starou pannou, knihovnicí. Ve městě se změnila další věci a ne k lepšímu. Jak se scéna dál odvíjí, Clarence vezme Georgeho na městský hřbitov. Tam je pod vzrostlou trávou sotva viditelný náhrobní kámen jeho mladšího bratra Harryho. Na náhrobním kameni stojí, že Harry zemřel, když mu bylo devět let.

George, který nechápe, co Clarence udělal, křičí, že to není správně. Volá: „To je lež! Harry Bailey šel do války. Obdržel Medaili cti Kongresu!“ Zastavil kamikaze před tím, než mohl potopit loď. „Zachránil život všech mužů na té transportní lodi.“

Pak přichází klíčový okamžik filmu. Clarence říká: „Ale Georgi, ty to nechápeš. Protože ses nikdy nenarodil, Harry ten den na tom ledu zemřel. Harry tam nebyl, aby zachránil všechny ty muže, protože ty jsi tam nebyl, abys zachránil Harryho.“

A tehdy vás to zasáhne. Činy jednoho muže, George Baileyho, změnila životy nejen těch, kterých se dotkl, ale i tolika dalších. Všichni ti muži na